

I

Oberwinter, Duitsland

Het dorp was die ochtend met een dikke laag sneeuw bedekt. Een doodse stilte hield de straten in een ijzige greep. De voor het hotel geparkeerde auto's waren gehuld in een lijkwade van rijp – op één na, waar een in handschoen gestoken hand op het portierraam bij de bestuurder een slordig kringetje had schoongeveegd. Achter het donkere glas vlamde het rode oogje van een sigaret op en gloeide door.

Een jonge vrouw kwam de hoek om en haastte zich de hoteltrap op. Ze droeg joggingkleden: een sweatshirt met capuchon en een joggingbroek, hardloopschoenen, een wollen muts en een rugzakje op haar rug. Maar het was geen ochtend om te gaan joggen, en er was sinds de sneeuwbuï van die nacht geen stap meer uit het hotel gezet. Ze opende de voordeur en verdween uit het zicht. De sigaret in de auto lichtte fel op en doofde toen.

Gillian nam de hoteltrap naar boven, liep op haar tenen over de overloop en glipte haar kamer in. Grauw schemerlicht sijpelde tussen de gordijnen door, waardoor de sjofele kamer er nog havelozer uitzag. Het stonk er naar sigarettenrook, in het dunne matras en de onbeslapen lakens, het overdadig geverniste meubilair en de versleten tapijten op de plankenvloer. De zwarte laptop op het dressoir was de enige blijk van veranderingen in de laatste dertig jaar.

Gillian trok de muts van haar hoofd en schudde haar ravenzwarte haar los. Ze bekeek zichzelf terloops in de spiegel en voelde een schok van verbazing: de nieuwe haarkleur leek nog altijd niet juist. Als ze zichzelf niet kon herkennen, zouden anderen dat misschien ook niet kun-

nen. Ze ritste haar sweatshirt open en trok het uit. Er zaten modderstrepen op haar bleke armen; haar vingers zaten vol kloven en bloed van het klauteren in het donker, maar ze sloeg er nauwelijks acht op. Ze had gevonden wat ze zocht. Ze liep naar de computer, klapte het deksel open en zette hem aan. Op straat sloeg een autoportier dicht.

Terwijl het apparaat op gang kwam, kwam Gillian tot rust. Haar adrenalinepeil daalde. Ze was doodop en rilde van de kou. Ze was te moe om op het opstarten van de computer te wachten en liep naar de badkamer, waar ze zich uitkleedde, de vochtige kleren van haar huid pellend. Ze liet ze op een hoop liggen en stapte onder de douche. Het oude hotel was dan misschien wat sober, maar de leidingen waren helemaal in orde. Het hete water stortte op haar gezicht en sloeg haar steile haar plat over haar kruin. De vinnige druppeltjes prikten weer wat warmte in haar vel; haar spieren begonnen zich te ontspannen. Ze sloot haar ogen. In de duistere ruimte die zich ontsloot, zag ze het kasteel op het klif: de ijsskoude rotswand en piepkleine kloof, de doodsangst die klopte in haar keel terwijl ze tegen de eeuwenoude poort duwde...

Haar ogen werden groot. Boven het geruis van stoom en water uit had ze iets in de slaapkamer gehoord. Misschien was het loos alarm – in het hotel kraakte en bonkte het om de haverklap – maar de afgelopen drie weken had Gillian nieuwe angsten leren kennen. Ze liet het water stromen terwijl ze de douchecabine uit stapte en sloeg een hotelhanddoekje om zich heen. Een spoor van natte voetstappen vormde plassen op de plankenvloer terwijl ze naar de slaapkamer sloop.

Er was niemand te bekennen. De laptop stond op het dressoir tussen de twee ramen in, voor zich uit prevelend.

Toen klonk het geluid weer – een klop op de deur. Ze bleef roerloos staan.

‘Fräulein – Telefon.’

Het was een mannenstem, niet die van de hoteleigenaar. Gillian keek naar de deur. *Ze was vergeten de ketting erop te doen.* Durfde ze het alsnog te doen, of zou hij daardoor alleen maar op haar aanwezigheid opmerkzaam worden gemaakt? Ze greep het sweatshirt met capuchon van haar bed, ritste het over haar borsten dicht en trok een pyjamabroek aan die onder haar kussen lag. Zo voelde ze zich minder kwetsbaar.

‘Fräulein?’ De stem klonk bars, ongeduldig – of verbeelde ze zich dat maar? Nee. Vol afgrijzen zag ze dat de deurknop werd omgedraaid.

‘Hier ben ik,’ riep ze, proberend niet angstig te klinken. ‘Wie is daar?’
‘Telefon. Is dringend voor u, Fräulein.’ Maar het klonk niet dringend

– het klonk onoprecht, een ingestudeerde leugen, geforceerd, alsof het geluid niet synchroon liep met het beeld. De deurknop was nog steeds omgedraaid en het slot kraakte terwijl de man tegen de deur duwde.

‘Ik kan nu even niet aan de lijn komen,’ zei Gillian. Ze greep de lap-top van het dressoir en stouwde hem in de rugzak. ‘Ik ben over vijf minuten beneden.’

‘Is dringend.’ Een slecht passende sleutel knarste in het slot. Hij ging open... Ze stoof dwars door de kamer eropaf en ramde de veiligheids-ketting erop. Ze greep de deurknop beet en probeerde hem vast te houden, maar de greep aan de andere kant was onverbiddeijk. Haar knokkels werden bleek; haar pols werd omgedraaid.

Met een knal bezweek het slot. De deur vloog een stuk open, waardoor ze op de grond werd gesmeten. Het kettinkje werd met een ruk strakgetrokken maar brak niet. Sidderend kwam de deur tot stilstand. Gillian hoorde een onderdrukte vloek. Een onzichtbare hand trok hem een beetje terug en stootte hem weer naar voren. De ketting bood opnieuw weerstand.

Versuft en wanhopig kwam Gillian overeind. Er sijpelde bloed over haar wang waar de deur haar had geschampt, maar ze sloeg er geen acht op. Ze wist wat haar te doen stond. Ze slingerde de rugzak over haar schouder, trok het raam open en klom naar buiten, het kleine balkonnetje op. Een roestige ladder, de brandtrap, liep omlaag langs de zijmuur van het gebouw. Ze had een kamer naast de nooduitgang bedongen, al had ze niet verwacht dat ze die nodig zou hebben. Ze had gedacht dat ze hen na Mainz wel had afgeschud. Ze trok haar mouwen over haar handen en reikte naar de dichtstbijzijnde sport.

Vlak voordat ze die vastgreep, sidderde de hele ladder. De sneeuw op de sporten werd losgeschud. Ze had haar armen nog steeds voor zich uit gestrekt terwijl ze omlaag keek.

Toen leek de ijzige lucht haar longen te bevriezen. Door de wervende mist en sneeuw heen zag ze een donkere gedaante naar haar toe klimmen. Vanuit de kamer hoorde ze opnieuw een luid gekraak: de slag had blijkbaar het kettinkje bijna uit zijn houder gerukt. Misschien had iemand het lawaai gehoord, maar dat betwijfelde ze. Ze had sinds ze haar kamer had geboekt nog geen mens gezien.

Ze zat als een rat in de val. Nu telde maar één ding. Ze dook weer naar binnen door het raam, rende naar de badkamer en deed de deur op slot. Die zou binnen een minuut worden opengebeukt maar misschien was dat lang genoeg. Trillend ging ze zitten op de rand van de badkuip en opende de laptop. In de slaapkamer hoorde ze gekraak toen

het kettinkje het eindelijk begaf. Er klonken voetstappen, van iemand die naar binnen rende, halt hield en toen naar het raam stevende. Dat gaf haar wat meer tijd.

Maar niet genoeg om te schrijven. Om het uit te leggen. Ze zette de in het deksel ingebouwde webcam aan. De datacard lichtte op terwijl er verbinding werd gemaakt; op het scherm ging een nieuw venster open met een lijst namen. Ze vloekte. Ze waren allemaal grijs gemaakt, dood voor de online wereld. Waarschijnlijk nog steeds in diepe slaap.

In de slaapkamer werd even overlegd en toen naderden voetstappen de badkamer. Een zware laars schopte tegen de deur, zo hard dat ze dacht dat die uit zijn hengsels zou worden gelicht. Maar de deur hield stand. Ze scrolde verwoed door de lijst met namen. Iemand moest toch al op zijn. Het licht op de datacard lichtte oranje op en haar hart stond bijna stil, maar een ogenblik later werd de verbinding hersteld en werd het lichtje groen. Weer gebonk tegen de deur.

Daar. Helemaal onder aan de lijst vond ze wat ze zocht: één enkele naam in grote, vetgedrukte letters. *Nick* – natuurlijk was die op. Een bang voorgevoel schoot door haar heen, maar toen er weer op de deur werd gebonst, verdween dat gevoel op slag. Ze moest met hem genoeg nemen. Ze klikte op de knop naast zijn naam om een verbinding aan te leggen. Zonder af te wachten of hij reageerde, zocht ze het bestand op en drukte ze op VERZENDEN. Het lichtje op de datacard knipperde fel terwijl de informatie uit de pc werd gestreamd.

‘Kom op,’ mompelde ze. Ze wachtte tot Nicks gezicht op het beeldscherm verscheen zodat ze hem zou kunnen waarschuwen, zou kunnen vertellen wat hij ermee moest doen – maar het venster waarin hij had moeten verschijnen bleef leeg. ‘Reageer dan toch, verdomme.’

NOG EEN MINUUT, zag ze op de statusbalk. Maar zo lang had ze niet. Er was een klein raampje achter het bad: ze reikte omhoog en stouwde de laptop in de opening. Haar vingers vlogen over het toetsenbord terwijl ze twee regeltjes tekst intypte, biddend dat die tekst zou aankomen. Er klonk opnieuw getrap. Ze trok het douchegordijn dicht voor het bad om de computer te verbergen.

De deur barstte open. Een man in een lange zwarte jas en met zwarte handschoenen aan stapte door de versplinterde deurpost en kwam op haar af. Zijn sigaret lichtte in zijn mond op als een gloeiende naald. Onwillekeurig trok Gillian de rits van haar sweatshirt verder dicht.

Buiten vervloog een vage schreeuw door de straat en ging in de koude mist verloren. Sneeuw vulde de voetstappen voor het gebouw. De auto

reed weg, de kettingen om de banden ratelden als de ketenen van een geest. Aan de andere kant van de wereld lichtte een handjevol pixels op een scherm op, ten teken dat er een boodschap was binnengekomen.

II

De bekentenis van Johann Gensfleisch

Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden. En de HEERE zeide: Ziet, zij zijn enerlei volk, en hebben allen enerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zoude hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken? Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, opdat iegelijk de spraak zijns naasten niet hore. Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden.

God zij mijn ziel genadig, want ik heb gezondigd. Zoals de bewoners van Babel heb ik een toren gebouwd om de hemel te bereiken, en nu ben ik ter aarde neergeslagen. Niet door een na-ijverige God maar door mijn eigen blinde hoogmoed. Ik had dat vervloekte ding moeten vernietigen, het in de rivier moeten smijten of in de vlammen moeten werpen tot het bladgoud van de bladzijden wegsmolte, de inkt borrelend verdampde en het papier tot as verkoolde. Maar bekoord als ik was door zijn schoonheid en zijn schepper... kon ik dat niet. Ik heb het verborgen in steen; ik zal mijn biecht te boek stellen, in slechts één enkel exemplaar, en zij zullen voorgoed samen zijn. En moge God over mij oordelen.

Het begin – mijn begin – vond plaats in Mainz, een stad van kades en torenspitsen aan de oever van de Rijn. Een mens kan in de loop van zijn leven vele namen dragen: rond die tijd heette ik Henchen Gens-

fleisch. Henchen was een kinderlijke vorm van Johann; Gensfleisch was mijn naam van vaderszijde. Het betekent ganzenvlees, en dat was voor hem wel zo toepasselijk. Ons familiekapitaal was aangegroeid als een vetgemeste gans, en hijzelf evenredig, tot zijn buik over zijn riem was gaan puilen en zijn wangen rond zijn kinplooien zakten. En net als een gans kon hij behoorlijk venijnig van zich af bijten.

Het was niet meer dan normaal dat mijn vaders geldelijke belangen hem uiteindelijk in de richting van de bron voerden. Hij werd vennoot bij de munt, een bezoldigd ambt zonder verplichtingen dat perfect paste bij zijn ijdele aard. Hij kreeg een jaargeld en het recht voor te gaan in de optocht op Sint Maartensdag, en men vroeg van hem niet veel meer in ruil dan dat hij van tijd tot tijd een inspectie verrichtte naar het reilen en zeilen van de munt. Toen ik elf of twaalf was nam hij me een keertje mee.

Het was een donkere novemberdag. Wolken hingen boven de torenspitsen van de kathedraal en regen striemde ons terwijl we over het plein een veilig heenkomen zochten. Er was die dag geen markt; de regen leek alle levende wezens van de straten te hebben weggespoeld. Maar binnen in de munt was het warm en druk. De muntmeester verwelkomde ons hoogstpersoonlijk; hij gaf ons warme appelcider, die in mijn keel brandde maar waardoor ik vanbinnen gloeide. Hij gedroeg zich nogal onderworpen ten opzichte van mijn vader, en ook dat maakte me gelukkig en trots (pas later besepte ik dat hij de munt bestuurde op contractbasis en hoopte dat het contract verlengd zou worden). Ik liep vlak naast mijn vader en klampte me vast aan de vochtige zoom van zijn gewaad terwijl we de muntmeester tot in de werkplaats volgden.

Het was alsof je een roman binnenstapte, in het laboratorium van een tovenaar of de grotten van dwergen. Ik werd door de geuren volkomen bedwelmd: zout en zwavel, houtskool, zweet en schroeilucht. In de ene kamer goten smeden smeltkroezen van rokend goud op tafels met geulen uit; achter een deur galmde een lange gang van klinkende hamers, terwijl mannen op werkbanken de metaalplaten platsloegen. Verderop knipte een man met een reusachtige schaar met evenveel gemak als een baal stof het metaal in stukjes ter grootte van een mannenduim. Vrouwen hielden ze tegen wieltjes aan tot de hoeken en randen tot schijfjes waren weggeslepen.

Ik was betoverd. Ik had me zo'n harmonie, zulke eendrachtige doelmatigheid nog nooit ergens anders voorgesteld dan in de hemel. Onwillekeurig tastte ik naar een van de gouden voorwerpjes, maar de machtige hand van mijn vader verjoeg me.

‘Afblijven,’ sprak hij vermanend.

Een jongetje, kleiner dan ik, verzamelde de stukjes in een houten kom en bracht ze naar een klerk voor in het vertrek, die ze stuk voor stuk op een weegschaaltje legde.

‘Ze moeten allemaal precies hetzelfde zijn,’ zei de muntmeester, ‘anders zou al ons werk voor niets zijn. Munt slaan heeft alleen zin als alle muntstukken identiek zijn.’

De klerk veegde een stapel gouden schijfjes van zijn tafel in een vilten zak. Hij woog de zak en maakte een notitie in het register aan zijn zij. Toen gaf hij de zak aan zijn leerjongen, die hem plechtstatig wegdroeg door een deur achter in de zaal. Wij volgden hem.

Ik kon meteen voelen dat dat vertrek anders was. Er zaten ijzeren tralies voor de ramen, zware sloten op de deuren. De munters, vier enorme kerels met blote armen en leren schorten, stonden aan een werkbank ijzeren muntstempels te slaan alsof het miniatuuraambeelden waren. De leerling gaf aan een van hen de zak. De munter stortte hem uit over de werkbank naast zich, schoof een schijfje in de muil van zijn matrijs, hief toen zijn hamer hoog en sloeg. Eén enkele slag, een vonkenregen, en toen werd de matrijs geopend en werd de pas geslagen munt aan een volgende stapel toegevoegd.

Ik keek toe. In het felle licht glommen en fonkelden de munten met hun volmaakte schoonheid me tegemoet. Mijn vader en de muntmeester stonden met hun rug naar mij toe en onderzochten een van de matrijzen door een lens. Op de werkbank richtte de munter zich op het uitlijnen van het gouden muntplaatje in de matrijs.

Ik wist dat het niet mocht – maar hoe kon het nou diefstal zijn als het binnen de kortste tijd in honderdvoud zou worden vervangen? Het was als het scheppen van een handjevol water uit een rivier om te drinken, of het plukken van een wilde braam van een struik. Ik strekte mijn hand uit. De munt was nog warm van de druk van de matrijs. Een ogenblik zag ik het gebosseleerde gezicht van de heilige Johannes met een verwijtende blik in zijn ogen. Toen verdween de munt in mijn samengebalde knuist. Ik voelde me niet schuldig.

Het was geen hebzucht – geen verlangen naar goud. Het was een verlangen zoals mijn kinderlijk verstand nog niet eerder had gevoeld, een zucht naar iets volmaakts. Ik besepte – vaag – dat die munten de wereld in zouden gaan en steeds weer zouden veranderen – in onroerend goed, in macht, in oorlog en in verlossing – en dat alles omdat ze stuk voor stuk perfecte replica’s van alle andere waren, onderdelen van een systeem dat ondeelbaar was als water.

Het zat erop. Mijn vader schudde de muntmeester de hand en mompelde wat goedkeurende woorden; de muntmeester glimlachte gretig en stelde wat schnaps voor in zijn vertrekken. Toen hij wat tegen de munters zei, trok ik mijn vader aan zijn mouw en wees in de richting van de deur, mijn benen tegen elkaar drukkend om mijn hoge nood aan te geven. Hij leek verrast door mijn aanwezigheid. Hij woelde door mijn haren, maar verder uitte hij zijn genegenheid niet.

Zodra we door de deur stapten, wist ik dat ik er gloeiend bij was. De klerk stond achter het bureau, de leerling ertegenover; allebei verward naar de weegschaal starend. Een schaal hief de fluwelen zak hoog in de lucht; de andere schaal lag onbeweeglijk op de tafel, omlaag gedrukt door een koperen gewicht. Ik kreeg een wee gevoel in mijn maag – maar zelfs op dat moment stond ik versted van een systeem dat zo fijngevoelig was dat het het ontbreken van één enkele munt kon vaststellen.

De muntmeester rende naar de tafel. Er volgde een verhitte woordwisseling; de klerk tilde het gewichtje eraf en verving het door een ander, de weegschaal sloeg even door maar het resultaat bleef hetzelfde. De munter werd op het matje geroepen en deze betuigde woedend zijn onschuld. De klerk kiepte de zak leeg en telde de munten een voor een, elk een vakje tobedelend op zijn geblokte doek. Ik telde in stilte met hem mee, bijna gelovend dat de ontbrekende munt opeens als bij toverslag zou opduiken. Een rij van tien rukte op over de tafel, een tweede volgde, toen een derde en het begin van een vierde.

‘Zevenendertig. Achtendertig. Negenendertig.’ De klerk tastte in de tas en trok hem binnenstebuiten. ‘Leeg.’ Hij raadpleegde het register. ‘Eerst waren het er veertig.’

De klerk keek grimmig naar de munter. De munter staarde naar de muntmeester, die op zijn beurt weer angstig naar mijn vader staarde. Het kwam in niemand op om naar mij te kijken – maar dat maakte niets uit. Ik wist dat het alziende oog van God op mij gericht was, ik voelde Zijn toornige blik. Er begon zweet in mijn handpalm te sijpelen. De gouden munt woog als lood in mijn hand, het volle gewicht van mijn schuld drukte erop.

Mijn hand ging open. Misschien gleed hij eruit, misschien wilde ik hem laten vallen. De gouden munt viel voor mijn voeten en rolde weg. Vijf mensen rekten zich uit om hem te volgen over de stenen vloer, en keerden zich toen langzaam naar mij. De een reageerde sneller dan de andere. Een pijnlijke dreun op mijn achterhoofd vloerde me. Door mijn tranen heen zag ik de klerk zich bukken en de afgedwaalde munt oprapen, hem afstoffen en liefdevol in het laatste vakje van zijn rij leggen.

Het laatste wat ik zag voordat mijn vader me wegsleepte, was dat de klerk zijn pen likte en het totaal opschreef in het enorme register aan zijn zij.

Mijn vader sloeg me die avond nog eens, met zijn met knoppen afgezette riem, terwijl hij mijn zonden tot in de eeuwige verdoemenis vervloekte. Ik huilde met overgave – onaangedaanheid maakte hem alleen maar kwader. Maar terwijl ik voorovergebogen lag over de stoel en naar de haard staarde, zag ik alleen maar een eindeloze stortvloed van gouden munten, stuk voor stuk een glanzend stukje perfectie.

III

New York City

Vroeger hadden mensen een vriendenkring, dacht Nick; *tegenwoordig hebben ze lijsten*. Kleine fotootjes keurig op een internetpagina als de trofeeën van een piloot van een gevechtsvliegtuig, of ranglijsten van contactpersonen in in real time tentoongespreide tabellen die bijhielden wanneer jullie voor het laatst contact hadden gehad. Het maakte niet uit wat je gevoelens waren: als je je vrienden niet meer sprak, zou je onherroepelijk in een sociaal isolement wegzakken. Nick voelde zich er niet helemaal lekker bij, maar bleef die programma's toch gebruiken. Hij zat juist naar zo'n lijst op het beeldscherm voor zich te kijken, naar een groen knopje dat naast een oplichtende naam knipperde. De naam had maandenlang onder aan zijn lijst gestaan, bij de voormalige collega's, oud-klasgenoten en vage vrienden van vrienden. Maar zij was een geval apart.

Gillian. Nick leunde achterover in zijn stoel. Zijn appartement was donker: het enige licht kwam van de paarse gloed van de monitors op zijn bureau en aan de andere kant van de kamer van een ander lichtbaken: de niet-bekeken tv die een nachtelijke film uitzond. Hij verlangde al maanden naar dit moment: hij keek op zijn mobieltje, controleerde zijn voicemail, zijn instant messages en zijn verschillende e-mailaccounts, veerde zelfs elke dag hoopvol op wanneer de postbode langskwam – tientallen verschillende manieren om genegeerd te worden. En nu was ze er ineens.

De cursor zweefde boven de groene knop, nog altijd knipperend. Nicks hart bonkte. Hij haalde diep adem om zichzelf te kalmeren, rukte aan de col van zijn trui om die recht te trekken. Hij had zich moe-

ten scheren. Hij drukte op de knop.

De kreet ging hem door merg en been. Hij dacht in eerste instantie dat het van de tv kwam, maar het geluid stond uit. Hij wachtte even of het nog herhaald zou worden. Niets. Had hij het zich ingebeeld? Op het scherm was in het venster een grofkorrelige afbeelding verschenen. Het leek op behangpapier: een vaalwitte muur met kleine kerstboompjes erin gestencild. Of anders misschien een gordijn – de bomen leken te wiegen en deinen voor de camera. Het beeld was zo springerig dat het niet met zekerheid kon worden vastgesteld.

‘Gillian?’ sprak hij in de microfoon boven zijn computer. ‘Ben je daar?’ Hij tuurde in de camera. ‘Is dit een grap?’ Verbittering begon zich van hem meester te maken. Hij had moeten weten dat het weer op een teleurstelling zou uitdraaien.

Maar er moest daar iemand zijn. Hij hoorde stemmen – mannenstemmen – en beroering. Opeens schoten de kerstbomen weg. Er verscheen een mannengezicht – een donker, mediterraan type, als een aardappel platgedrukt waar het beeld door de cameraleens werd vervormd, met een smeulende sigaret tussen de lippen geperst. Er leken bloedspatten te zitten op zijn jukbeenderen – misschien had hij zich met het scheren verwond. Nick kon bruine tegels zien en een klein badkamerspiegeltje achter de man. Woedend schreeuwde de man iets wat Nick niet kon verstaan en reikte toen naar voren alsof hij Nick door het venster wilde sleuren. De hand vulde het scherm, wazig en met sterk vergrote pixels, maar zo levensecht dat Nick in paniek van het bureau terugdeinsde. Toen werd het beeld zwart.

Nick keek naar het scherm, helemaal uit het veld geslagen. Het beeld was weg maar het berichtenscherm stond nog open. Nu pas merkte hij de twee regels tekst op die onderin waren verschenen.

gebruik dit. beer is de sleutel
help daar komen ze

Ernaast toonde een knipperend icoontje dat er een bestand was binnengekomen.

Napels, Italië

De zwarte Mercedes rolde steeds over de keien. Door de ochtendschemering zag de wereld er onheilspellend uit: sober geklede mannen en

vrouwen haastten zich onder het wolkendek naar hun werk, soms even naar hun reflecties kijkend in een olieachtige plas. Cesare Gemato sloeg ze gade vanaf de achterbank van zijn auto, van achter getinte ruiten die de wereld bijna helemaal zwart maakten. Hij hield van dit uur van de dag en dit seizoen. Hij vertoefde al zijn leven lang in de duisternis.

Het plotselinge geschal van operamuziek verbrak de stilte in de limousine – een blikkerige Pavarotti die Puccini zong door de luidspreker van een mobieltje. Gemato's kleinzoon had de ringtone vervangen toen hij even niet oplette; ondanks al zijn onmiskenbare macht had Gemato nog niet ontdekt hoe hij het ongedaan moest maken.

De jongeman naast hem viste een telefoontje uit de kalfslederen aktetas op zijn knie, wisselde een paar woorden en gaf het toestel door aan Gemato.

'Ugo,' zei hij.

'Si.' Gemato luisterde. 'Mooi. Heb je bij haar nog wat gevonden? Het boek?'

Hij fronste.

'Is het mogelijk dat hij jou op dat apparaat heeft gezien?' Door het portierraam zag hij een jonge vrouw in witte regenjas snel voorbijfietzen. Haar zwarte haar golfde omlaag over haar rug; de wind blies haar jas strak tegen haar lichaam.

'Stuur het naar onze vrienden in Tallin. Zoek alles uit over die vent.'

Hij hing op en gaf de telefoon terug aan zijn assistent. Dat was het probleem met iemand helpen, dacht hij, zelfs voor iemand die hij zoveel verschuldigd was als zijn baas. Het hield nooit op.

'Verbind me door met Nevada.'

New York City

Nick zat op het bankje in de cafetaria. Zijn laptop lag geopend op tafel, naast een vel papier en een vanillemlkshake in een roestvrijstalen shaker. Het was nog maar vier uur 's ochtends en de tent was praktisch leeg, maar hij kwam er graag wanneer hij niet kon slapen, hij hield van het neon, chroom, nepleer en formica en de enorme kop koffie voor maar anderhalve dollar. Het deed authentiek aan – al besepte hij dat hij dat alleen maar dacht omdat honderden Hollywoodfilms die mythe hadden geperfectioneerd. Gillian had hem daarop gewezen.

Gillian.

Hij staarde naar de laptop. De Grieken die de cafetaria beheerden,

waren niet zo ouderwets dat ze nog geen draadloos internet hadden geïnstalleerd toen ze ontdekten dat hun clientèle steeds meer naar de koffietent verderop in de straat ging. Nick was al een uur ingelogd, tu- rend met vermoeide ogen naar het scherm om te zien of Gillian zou te- rugkeren. Haar naam was boven aan de lijst gesprongen, maar het icon- tje ernaast bleef grijs, dood.

Voor het laatst gezien: 06 januari 07:48:26

Hij nam een slok van zijn milkshake. Twaalf minuten voor acht, dat be- tekende dat het bij haar zes uur vroeger was dan bij hem. Waar zat ze dan – ergens in Europa? Wat spookte ze daar uit?

help daar komen ze

Het moest wel een grap zijn. Van Gillian kon je alles verwachten. Maar als je alles kon verwachten...

Waarom zou ze helemaal naar Europa gaan om een grap uit te ha- len? Hij haalde zich nog eens alles voor de geest: de kreet, het grom- mende gezicht dat het beeld vulde, de hand die naar de camera reikte. Het had niet op een grap geleken.

Van Gillian kon je alles verwachten.

En dan had je nog dat bestand dat ze had gestuurd. Hij schoof de uitdraai over de tafel en bestudeerde hem. Hij had verwacht dat die al- les zou verklaren, een of andere aanwijzing zou geven die de hele pop- penkast zou verklaren. Maar hij maakte de verwarring alleen maar gro- ter. Er stond geen tekst op, alleen een zwart-witte afbeelding van acht met de hand getekende leeuwen en beren in verschillende poses: slui- pend, hurkend, slapend, brullend, gravend, klimmend. Een van de leeu- wen zat op zijn hurken en likte zijn kaken; het dier staarde Nick vanaf het papier aan, daagde hem uit dichterbij te komen.

Dichter bij wat?

Het moest iets zijn waaraan ze gewerkt had. Maar waarom zond ze het naar hem? Was het waardevol?

beer is de sleutel

Hij had geprobeerd op de beren te klikken maar er was niets gebeurd.

Hij koos een andere koers. Hij opende de browser en zocht haar fa- voriete sites op, als een trieste ex-minnaar die de vroegere favoriete plek- jes van zijn oude geliefde afstruint. Blogs waarop ze had gepost, fora waaraan ze wel eens een bijdrage had geleverd. Het waren er niet veel. Een recensie over een boek dat hij haar had zien lezen kort voordat ze hem verliet; iets over goudsmeedkunst op een discussieboard voor me-

diëvisten. Hij probeerde het te lezen maar de woorden vertroebelden in zijn geest. Er was bijna niets van na juli, de laatste keer dat hij haar had gezien. Was dat toeval? Misschien had ze er meer onder geleden dat ze had doen voorkomen. Die gedachte was merkwaardig geruststellend.

Bijna terloops probeerde hij een sociale netwerksite uit waarvan hij wist dat ze die wel eens opzocht. Zoals vele mensen had ze zich aangemeld, twee weken lang continu haar profiel geüpdatet en haar vrienden aangemoedigd om ook lid te worden, en toen besloten dat ze wel wat beters te doen had. Nick had haar er sindsdien nooit meer mee bezig gezien. Maar heel kort geleden was ze er blijkbaar toch teruggekeerd. Boven aan de pagina, waar gebruikers beknopte opmerkingen konden plaatsen over hun doen en laten, las hij:

Gillian Lockhart

verkeert in levensgevaar ☺

(voor het laatst bijgewerkt op 02 januari 11:54:56)

Was dat weer een grap? Het was het soort melodramatisch overstatement waar ze patent op had. Maar ze hield ook van het ongrijpbare van ironie, dingen die tegelijkertijd waar en niet waar konden zijn. Ze plaagde je met mogelijkheden maar gaf nooit antwoorden.

Nick slurpte de laatste druppels uit zijn beker. De lucht pruttelde en borrelde in het lege rietje.